

renstiden, når man taler om asylansøgere, men vi ser den også i forhold til asylansøgningstiden. Det kan vi ikke helt sammenligne med de lovbrud, som andre, der ikke har en arbejdstilladelse i Danmark, begår.

Her har vi at gøre med nogle mennesker, som i årevis sidder og venter på deres sags afgørelse, og det er derfor, vi spørger, om det ikke er bedre at bruge nogle kræfter på at afkorte den tid, så vi kan få taget stilling til, om de skal ud af landet, eller om de skal blive her. Der er også noget der, så det er især karenstiden, som vi gerne ser en drøftelse af.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Karen Klint, og så er det hr. Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Vi stemmer ja til denne ændring af udlændingeloven, som stort set forekommer os fornuftig og rigtig, og vi gør det på en baggrund, som jeg har lyst til at trække op.

Forholdet er nemlig, at folketingsvalgets udskrivelse den 18. januar annullerede den debat om udlændingelovgivningen, som var sat til at skulle finde sted netop denne dag, hvor de forrige års kritik af den danske udlændingepolitik var samlet op af venstrefløjen til et generalangreb på regeringen og Dansk Folkeparti.

Jeg beklager, at vi ikke fik debatten, for den havde givet anledning til at tage den kritik ved vingebenet, der knyttede sig til Institut for Menneskerettigheder og til Europarådets menneskerettighedskommissær Gil-Robles, og som i allerhøjeste grad havde fortjent en påtale for usaglighed og overfladiskhed.

Tiden er ikke til det nu, men jeg kan kort sige, at Institut for Menneskerettigheder med sin rapport om ægtefællesammenføring i Danmark fra efteråret 2004 fik lejlighed til at dokumentere, at instituttet ikke er et lødigt arbejdende juridisk institut, men et politisk propagandistisk organ, hvis formål er polemik mod noget, man kalder nationalisme, og propaganda for, at Danmark skal være, som det hedder i rapportens konklusion, et multietnisk og multikulturelt samfund. Hele den vanlige og velkendte politisk korrekte lektie.

På samme måde kan jeg i al korthed fastslå, at Gil-Robles' kritik af dansk udlændingepolitik var af den samme underlødige, propagandistiske karakter.

Når jeg nævner det her, er det, fordi nogle af de punkter, vi i dag skal behandle, er affødt af denne underlødige kritik. Det er efter min mening en skam, at regeringen af en sådan kritik lader sig drive ind i en defensiv position, hvor den tager kritikken til efterretning og derved tager den alvorligt.

Jeg nævner f.eks. pkt. 7, præciseringen af Flygtningenævnets uafhængighed. Denne ændring er affødt af Gil-Robles' udokumenterede og i virkeligheden uanstændige kritik af Flygtningenævnets virksomhed, hvor han antydede mangel på uvildighed i afgørelserne. En sådan mistænkeliggørelse burde man efter min mening have ladet forsvinde i papirkurven. Nu har regeringen valgt at tage den alvorligt ved at lade Flygtningenævnets formandskab stå for beskikelseskompetencen i stedet for Integrationsministeriet. Ændringen er underordnet og ubetydelig, men da den også er unødvendig, havde der efter min mening ikke været grund til at foretage den.

Lad mig i øvrigt konstatere, at de fleste ændringer i L 78 er rimelige. Naturligvis skal man skærpe straffen for udlændinge med ulovlig beskæftigelse og for dem, der hjælper med ulovligheden, og naturligvis skal sådanne udlændinge igennem en lang karenperiode for at kunne få permanent opholdstilladelse. Vi mener, at de slet ikke skulle kunne få permanent opholdstilladelse, for vi mener, at dette begreb bør ophæves, idet det bidrager til at gøre flygtninge til indvandrere. Det vil vi vende tilbage til.

Madkasseordningens afskaffelse eller ændring til kostpenge siger vi ligeledes ja til, ligesom vi er tilhængere af at gøre oplysningsgrundlaget i sager om opholdstilladelse af helbredsmæssige grunde bredere og stærkere. Fra Indfødsretsudvalget ved jeg, hvorledes der spekuleres i helbredsattester og psykologiske erklæringer af folk, der vil tiltvinge sig ophold i Danmark.

Kl. 12.35

Endelig er der spørgsmålet om større hensyntagen til familiens enhed. Igen en novitet, der er affødt af Gil-Robles' forargelse over Danmark som udlændingepolitisk foregangsland. Vi er stærke tilhængere af familiens enhed, men vi vil ikke lukke øjnene for, at også dette smukke begreb kan der spekuleres i af dem, der vil tiltvinge sig ophold i Danmark. Det er jo det sædvanlige på dette særlige område, at med fagre ord og fine fraser søger man at lukke døren til Danmark op for at få sin vilje. Vi bør være vågne og